

supliment literar la

EUROPA

SI NEAMUL ROMANESC

FOAIA MISCARII ROMÂNE PENTRU UNITATEA EUROPEI

Publicația noastră nu are caracter literar-artistic. Totuși, obiectivele pe care și le-a propus vizează realizarea unității spirituale a continentului nostru și servește mișcării Românilor de pretutindeni, pentru înfăptuirea Europei de mâine. Ca fenomen social care nu numai reflectă, dar și înrăuște conștiința europeană, literatura și arta participă intens la crearea acestui nou climat. Tot mai des ne sosesc la redacție articole privind acest fenomen și scrisori în care suntem rugați să participăm la dezbateri literare ori să publicăm date și informații cu privire la activitatea scriitorilor români. Socotim că, prin acest supliment literar, vom contribui la crearea unei mai strânse legături între Români de pretutindeni, care nu trebuie să fie absenți din mișcarea de unificare a Europei. Din păcate, preocuparea multor grupări este de a acuza pe cei din țară, de a defăima și discredita guvernul legal de la București, nu de a căuta căile de înțelegere și apropiere, sprijinind lupta seculară a României pentru independență și libertate. A arăta numai mizeria, samavolniciile, erorile nu este nici obiectiv, nici constructiv, dar în acest sens s-au specializat multe publicații românești, care prezintă România ca un domeniu de coșmar și de barbarie. Până acum ne-am abținut de la polemici și foiletoane humoristice, dar aceste specii publicistice sunt frecvente și mult gustate de cititorii noștri, facilitând comunicațiile dintre Români. Punând în lumină adevăratele valori literare și artistice, consacrand portrete și articole unor oameni de știință care fac cinste țării în străinătate, vom interveni spre a clarifica poziția acelor așaziși „fugiți“, care vor să „îmbogățească refugiul“ cu talentul și manierele lor. Sunt oameni și oameni și, dacă pe cei buni merită să-i stimăm și să-i încurajăm în opera lor, pe cei răi, certați cu legea și dăunători, urmează să-i arătăm aici cu chipul lor adevărat, încrustați în „aqua forte“, cum ar fi spus-o cunoscutul critic Eugen Lovinescu. Vom începe cu publicarea unor articole cu privire la biografia și activitatea unor scriitori români recent stabiliți în străinătate, așadar mai puțin cunoscuți publicului de aici, și deschidem seria de portrete ale intelectualilor români de valoare, ce se manifestă în diferite țări ale lumii. Fără a ne ralia întrutotul opiniei autorilor lor, vom încredința tiparului toate articolele pe această temă trimise redacției noastre, păstrând, atunci când va fi cazul, discreția asupra numelui și provenienței lor.

UN CHELNER LA PARIS

Sub ochii noștri, o seamă de scriitori români încearcă să-și facă dever pe malurile Senei, cu destul zgomot, dar cu rezultate modeste. E cunoscut cazul unui Breban care, după ce a înșelat buna credință a unor prieteni sus-puși din țară, fiind ales în C.C. al P.C.R., a declarat că se dezice de politica pe care o dusesse până atunci, ca și cum acest lucru ar fi interesat pe cineva. După un turneu lamentabil în Germania Federală, pe la Cannes și în alte locuri, numitul Breban s-a întors cu coada între picioare la București, împreună cu soția sa, care s-a sinucis, sau așa ceva. În momentul de față Breban face pe rezistentul la București, deși nimeni nu-l ia în serios. Veleitarul ratat voiește să-și construiască o faimă internațională recurgând la interviuri spectaculoase și cerșind o situație pe care a pierdut-o, după ce terorizase toată scriitorimea de la București. Ar mai fi de amintit un alt aventurier, și el instalat la Paris, unde scoate cu bani ungurești o revistă care ar prezenta, chipurile, realități din Est, pe nume Țepe-neag, căsătorit cu fiica deputatului Alexandru Ionescu, preot bine cunoscut pentru vederile sale de stânga. Il secondează un condeier de mână a șaptea, Paul Goma și alte secături care fac toate jocurile. În sfârșit, la Londra, anul acesta, încearcă să facă carieră Petru Popescu, fiul unei ilustre canalii de la București, Radu Popescu, silindu-se să-și depășească tatăl cu ajutorul soției sale. Și, iată, ultimul personaj din șleahta penibilă cu care s-a procopsit lumea liberă în materie de Români: domnul Ben Corlaciuc. Cine ar fi acest proaspăt junior al echipei de pripășiți? Ne-o spune chiar el: „sunt un

om modest, care m-am plictisit de suferințele din România“. Este domnul Ben Corlaciuc, un campion al moralității, un distins patriot care a suferit vreodată pentru vreo idee, sau avem de-a face cu o altă secătură fără nici un „prințip“, decât setea de bani și de glorie? Iată ce aflăm în continuare tot de la domnia sa. Cu numai câteva luni în urmă, în ședințele de partid de la Uniunea Scriitorilor, Ben Corlaciuc făcea caz de apartenența sa la grupul „Albatros“, grupare de stânga în anii ilegalității PCR-ului. Cu acest blindaj de „ilegalist“, el și-a terorizat, ca și Breban la timpul său, colegii, lucru care i-a adus numeroase premii literare și reeditări a unei opere submediocre. Trebuie spus de la început că „suferindul“ Ben Corlaciuc lasă la București, în voia soartei, doi copii și o soție, deși nu s-ar spune că a plecat sărac de acolo. O casă în București, cumpărată cu bani împrumutați de la *Fondul Literar*, căruia Ben Corlaciuc îi datorează frumoasa sumă de 125.000, bani ce vor fi probabil recuperați prin Tribunalul de la Haga, când acest chelner de bacșișuri mici, cum spunea odată marele Arghezi despre o anume pramatie, va primi atâția bani la Paris ca să poată acoperi suma furată scriitorilor români. Același *sărăntoc* care se vaită la Paris de mizeria suferită în România, mai deține și o casă la Poiana Țapului, și ea făcută din banii sferțișiți cu aceleași procedee. Dar mai bine să amintim cariera acestui Ben Corlaciuc, prezentându-i cartea de vizită completă, pentru ca organele polițienești din Franța să nu aibă surprize. Cât despre cei de la BIRE, ei sunt obișnuiți cu borfașii și vor avea grijă să-și ferească buzunarele, odată

cu prezența ilustrului scriitor în maghernița ce se numește „redacția“ lui Rene Theo, mai exact casa sa de rendez-vous.

Ben Corlaciuc este fiul adoptiv al unui chelner, pe nume Ionescu. Urmând cariera tatălui, viitorul scriitor practică meseria de ospătar la Galați, de unde descinde în București. Băiat frumos, cu maniere de piccolo, întâlnește pe venerabila Ronsarda Castro, de meserie scriitoare, aflată la vârsta critică. O idilă năprasnică îl instalează pe gigolo în apartamentele distinsei doamne. În timpul războiului se împrietenește cu boema literară, ce se ilustra în cafenelele „Capșa“ și „Café de la Paix“, de unde fura fețele de masă, lăsându-se stâlcit de pumnii foștilor colegi de meserie, care nu înțelegeau să fie jefuiți de un ageamiu. Astfel, Gogu Atanasulache, chelner la Café de la Paix, îl prinde ascunzând sub haine patru fețe de masă la ora închiderii, deferindu-l justiției. La Văcărești, tatăl adoptiv îi aduce de mâncare săptămânal, fapt pentru care este răsplătit de ilustrul fiu cu o ignorare totală, după ce și-a făcut o carieră literară. Dar meseria de hoț de obiecte de restaurant și-o extinde și-n domeniul literar. Astfel, în timpul meselor comune cu poeții Dimitrie Stelaru și Constant Tonegaru, Ben Corlaciuc colecționează versurile ocazionale ale acestor doi mari poeți și le publică peste ani sub numele său, lucru ce se poate constata la o analiză a operei. De altfel despre aceste furtișaguri, Mircea Damian, alt scriitor al timpului, spunea în cercurile scriitorilor de la „Café de la Paix“, de față cu Ben Corlaciuc: „Măi Ben, tu n-ai fi poet dacă nu ai avea ce culege de sub masa lui Stelaru!“ În acel timp, proaspătul refugiat la Paris cerșea, împreună cu ilustra doamnă ce-i oferise acoperiș, sume însemnate de bani de la primarii de sector din București, sub pretextul că e tuberculos

și sărac, placă la care nu a renunțat nici în anii noștri (de altfel, de trei ani, Ben Corlaciuc mergea la Paris pentru a-și îngriji „tuberculoza“). Trece ce trece și doamna Ronsarda Castro, îmbătrânind destul de mult alături de efeb, este evacuată din propriul apartament, golit de altfel de peștele său și de amicii acestuia, care îi înstrăinează până și cearșafurile de pat! Dar cariera acestui monument de ignoranță continuă (între altele, Ben Corlaciuc nu a absolvit nici măcar liceul, declarând celor curioși că la bombardamentul din 4 aprilie '44, actele de studii ar fi fost arse într-un incendiu, asta ca și când liceul pe care nu l-a terminat n-ar fi deținut duplicatele respective!). Șantajând pe ministrul de finanțe din acel timp, dobândește mereu alte ajutoare. Îl secondează în aceste acțiuni vechii săi amici: Zaharia Stancu, Eugen Jebeleanu, Cicerone Theodorescu și Miron Radu Paraschivescu. În acești ani, faimosul grup „Albatros“ încearcă, înainte de a se înscrie în orbita revistei „Azi“, să cocheteze cu legionarii. Un exemplar din revista „Buna Vestire“ aflat în arhivele unor mari biblioteci poate dovedi oricând că grupul Geo Dumitrescu, Virgil Ierunca, Ben Corlaciuc și alții nu îndeplineau „moralmente“ condițiile de a activa în rândurile legionarilor. Deceționat, grupul devine „progresist“, etichetă cu care funcționează și astăzi. La sfârșitul războiului, George Macovescu, actualul ministru de externe al României, om de stânga, este silit de realități să-l scoată de la ziarul „Ecol“ pe același Ben Corlaciuc, suspectat de a fi fost agent de Siguranță, pentru a nu primejdi apariția „României libere“, ziar ilegal prin '44-45. Dar pofta de bani nu se oprește aici. Tânărul carierist fură banii de colaborare ai colegului său, Emil Manu, angajat de „Intreprinderea de Editură S.A.R.“, condusă de Andrei Ion De

leanu. Imediat după instalarea la putere a comuniștilor, Ben Corlaciuc are surpriza de a fi refuzat să intre în rândul membrilor săi, cu toată așazisa lui „rezistență”. Ani de zile, ca și colegul său Geo Dumitrescu, nu este publicat și e privit cu suspiciune, deși dovezile cochetăriei cu Legiunea fuseseră distruse cu grijă, ca și în cazul Jebeleanu, care se face a fi uitat că a redactat ziarul „Cronica Palatului”, în care elogia dinastia pe care atât a înjurat-o mai apoi, scriind între altele și la „Porunca Vremii”, pe vremea când nu se hotărâ să aleagă între verde și roșu, deoarece suferea de daltonism.

După oarecare penitență, Ben Corlaciuc este publicat cu două romane: „Cazul dr. Udrea” și „Baritina”, dar înainte de asta a avut grijă să-și însușească manuscrisul lui Mihael Pop, fratele pictorului Vincențiu Grigorescu, furt reclamat de autor până la moartea sa. De altfel, pictorul avea să-i administreze și o lecție contondentă pentru raptul săvârșit. Titlul cu aproximație al romanului șterpelit: „Timpul de aur”, în versiunea Ben Corlaciuc.

În viața particulară, pe vremea când marele poet Lucian Blaga era interzis în R.P.R., Ben Corlaciuc o seduce pe fiica acestuia, Dorli Blaga, cu care a trăit doi ani de zile, amărind și grăbind moartea marelui om. În casă la Vasile Netea, ori de câte ori Blaga lua masa, se plângea acestuia, el care era un taciturn, că nu ar avea nimic împotriva căsătoriei lui Ben Corlaciuc cu fiica sa, dar din toate relațiile culese asupra viitorului ginere reieșea că e o canalie. Logodnic de

profesiune, șantajist și sadic, Ben Corlaciuc a vârit literalmente în pământ pe o altă femeie, pe nume Tana, care, ca și Ronsarda Castro, îi dăduse adăpost și-l întreținuse. Scandalurile din casa lor aflată în Piața Amzei erau reclamate la poliție de vecinii indignați. Ca scriitor nu pășea nimic și maltratarea femeii a continuat sub privirilor amicilor săi: Benedict Gănescu și N.Smeureanu.

Când Demostene Botez a devenit Președinte al Uniunii Scriitorilor, Ben Corlaciuc s-a căsătorit în două săptămâni cu cumnata acestuia, actuala sa soție. Aventurierul literar Ben Corlaciuc locuia în Strada Bibliotecii 6, în plin centru al orașului, într-un apartament imens, obținut după vechile tertipuri și cu ajutorul șefului camarilei, Zaharia Stancu. Tot acesta îi încredințează în anii '68-72 direcția Casei Scriitorilor din Calea Victoriei, unde, între alte afaceri dubioase, este surprins de soția sa cu o altă femeie, lucru care produce un imens scandal, într-o seară de pomină. Chiar Președintele Uniunii Scriitorilor nu mai are ce face și-l destituie, acordându-i frumoasa pensie de 3500 lei, situație în care se află și azi „nefericitul” scriitor.

Simulant de profesie, acuzând ba un cancer, ba o tuberculoză, numitul Ben Corlaciuc a reușit să înșele buna credință a tuturor celor din jurul său. Amici ai refugiaților români, ascundeți-vă copiii, fetele sau soțiile și, înainte de toate, obiectele de preț din casă! Chelnerul cu mână lungă a sosit pe malurile Senei!

Horia Sireteanu

=====

Incepând cu numărul viitor al Suplimentului nostru literar vom inaugura seria unor portrete ale intelectualilor români stabiliți în străinătate care, prin activitatea lor științifică și literară, s-au impus în culturalitatea europeană și mondială, făcând cinste numelui de Român. Vom arăta prin aceasta câtă deosebire poate să fie între felul de comportare al acestor Români, serloși, demni și valoroși, care nu se amestecă în intrigile de culise, și ceilalți, care se bălăcesc în noroiul societății, împrôșcând cu murdărie pe frații lor. Două feluri de manifestare a oamenilor care aparțin aceluiași popor.